Zbiór Orzeczeń

WYROK SĄDU (siódma izba)

z dnia 1 lipca 2026 r.*

Znak towarowy Unii Europejskiej – Zgłoszenie słownego unijnego znaku towarowego FOR BETTER GAMING – VEIKKAUS – Bezwzględna podstawa odmowy rejestracji – Brak charakteru odróżniającego – Artykuł 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (UE) 2017/1001 – Element znaku towarowego posiadający charakter odróżniający uzyskany w następstwie używania – Artykuł 7 ust. 3 rozporządzenia 2017/1001

W sprawie T-615/25

Veikkaus Oy, z siedzibą w Helsinkach (Finlandia), którą reprezentował M. Nousiainen, adwokat,

strona skarżąca,

przeciwko

Urzędowi Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO), który reprezentował T. Frydendahl, w charakterze pełnomocnika,

strona pozwana,

SĄD (siódma izba),

w składzie: K. Kecsmár, prezes, L. Madise (sprawozdawca) i P. Nihoul, sędziowie,

sekretarz: V. Di Bucci,

uwzględniając pisemny etap postępowania,

uwzględniając, że w terminie trzech tygodni od doręczenia stronom powiadomienia o zamknięciu pisemnego etapu postępowania nie wpłynął wniosek o przeprowadzenie rozprawy, i postanowiwszy, na podstawie art. 106 § 3 regulaminu postępowania przed Sądem, o wydaniu rozstrzygnięcia w przedmiocie skargi z pominięciem ustnego etapu postępowania,

wydaje następujący

* Język postępowania: fiński.

Wyrok

1 W skardze na podstawie art. 263 TFUE skarżąca, Veikkaus Oy, wnosi o częściowe stwierdzenie nieważności decyzji Czwartej Izby Odwoławczej Urzędu Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO) z dnia 10 lipca 2025 r. (sprawa R 829/2025-4) (zwanej dalej „zaskarżoną decyzją").

Okoliczności powstania sporu

2 W dniu 27 sierpnia 2024 r. skarżąca dokonała w EUIPO zgłoszenia do rejestracji unijnego znaku towarowego dla oznaczenia słownego FOR BETTER GAMING – VEIKKAUS.

3 Usługi, dla których wystąpiono o rejestrację, należą do klas 35, 41 i 42 w rozumieniu Porozumienia nicejskiego dotyczącego międzynarodowej klasyfikacji towarów i usług dla celów rejestracji znaków z dnia 15 czerwca 1957 r., ze zmianami, i odpowiadają dla każdej z tych klas następującemu opisowi:

– klasa 35: „Usługi doradztwa handlowego; usługi sprzedaży detalicznej oprogramowania komputerowego, oprogramowania rozrywkowego związanego z grami komputerowymi, oprogramowania do pobierania, oprogramowania do gier elektronicznych i gier wideo, które można pobrać; usługi sprzedaży detalicznej oprogramowania do gier komputerowych zawierającego interaktywne multimedia, oprogramowania do gier na telefony komórkowe, smartfony, tablety i inne elektroniczne urządzenia mobilne; usługi sprzedaży detalicznej oprogramowania do gier, które można pobrać na telefony komórkowe, smartfony, tablety i inne elektroniczne urządzenia mobilne; usługi sprzedaży detalicznej aplikacji zawierających gry komputerowe; usługi sprzedaży detalicznej wirtualnych gier i oprogramowania do gier; usługi sprzedaży detalicznej rozszerzeń i części składowych do gier komputerowych i gier wideo";

– klasa 41: „Rozrywka; organizacja i prezentacja zawodów; rozrywka telewizyjna; internetowe usługi rozrywkowe; świadczenie usług gier [bezpośrednio do sieci komputerowych]; dostarczanie gier on-line przez Internet; usługi gier związane z zakładami; usługi w zakresie zakładów wzajemnych; usługi w zakresie zakładów on-line; usługi rozrywkowe związane z zakładami na wyścigi konne; usługi kasyna, gier hazardowych; organizowanie loterii; usługi w zakresie wyników sportowych; usługi salonów gier; usługi szkoleniowe związane z grami; dostarczanie online publikacji elektronicznych, które nie nadają się do pobrania; usługi gier wirtualnych oferowanych on-line z sieci informatycznej; usługi salonów gier opartych na rzeczywistości wirtualnej";

– klasa 42: „Usługi projektowania gier; badania, weryfikacja i kontrola jakości; usługi naukowe i technologiczne; projektowanie, rozwijanie i konserwacja oprogramowania komputerowego i stron internetowych gier hazardowych; konserwacja stron gier internetowych".

4 Decyzją z dnia 11 marca 2025 r. ekspert odrzucił zgłoszenie do rejestracji zgłoszonego znaku towarowego – w zakresie, w jakim dotyczyło ono usług wspomnianych w pkt 3 powyżej – na podstawie art. 7 ust. 1 lit. b) w związku z art. 7 ust. 2 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001 z dnia 14 czerwca 2017 r. w sprawie znaku towarowego Unii Europejskiej (Dz.U. 2017, L 154, s. 1).

5 W dniu 7 maja 2025 r. skarżąca wniosła do EUIPO odwołanie od decyzji eksperta.

6 Zaskarżoną decyzją Izba Odwoławcza uwzględniła odwołanie w odniesieniu do następujących usług:

– klasa 35: „Usługi doradztwa handlowego”;

– klasa 41: „Dostarczanie online publikacji elektronicznych, które nie nadają się do pobrania”;

– klasa 42: „Badania, weryfikacja i kontrola jakości; usługi naukowe i technologiczne”.

7 Natomiast Izba Odwoławcza oddaliła odwołanie w odniesieniu do usług oznaczonych zgłoszonym znakiem towarowym innych niż wymienione w pkt 6 powyżej (zwanych dalej „rozpatrywanymi usługami”) ze względu na to, że jej zdaniem wspomniany znak towarowy jest pozbawiony charakteru odróżniającego w rozumieniu art. 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia 2017/1001 w związku z art. 7 ust. 2 tego rozporządzenia. Uznała ona w istocie, że zgłoszony znak towarowy będzie rozumiany przez fińskojęzyczną część właściwego kręgu odbiorców jako oznaczający „dla lepszej gry hazardowej – zakłady, gry prognostyczne” i będzie postrzegany nie jako wskazanie pochodzenia handlowego rozpatrywanych usług, lecz jako dotyczący ich przekaz reklamowy.

8 Wreszcie, Izba Odwoławcza przekazała sprawę ekspertowi, aby zbadał on, w odniesieniu do rozpatrywanych usług, ewentualne zastrzeżenie skarżącej dotyczące uzyskania przez zgłoszony znak towarowy charakteru odróżniającego w następstwie używania na podstawie art. 7 ust. 3 rozporządzenia 2017/1001.

Żądania stron

9 Skarżąca wnosi do Sądu o:

– stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji w zakresie, w jakim odmówiono w niej rejestracji zgłoszonego znaku towarowego w odniesieniu do rozpatrywanych usług;

– obciążenie EUIPO kosztami postępowania, w tym kosztami poniesionymi w związku z postępowaniem przed Izbą Odwoławczą.

10 EUIPO wnosi do Sądu o:

– oddalenie skargi;

– obciążenie skarżącej kosztami w przypadku przeprowadzenia rozprawy.

Co do prawa

11 Na poparcie skargi skarżąca podnosi tylko jeden zarzut, który dotyczy naruszenia art. 7 ust. 1 lit. b) w związku z art. 7 ust. 2 rozporządzenia 2017/1001 ze względu na to, że Izba Odwoławcza błędnie stwierdziła, iż zgłoszony znak towarowy jest pozbawiony samoistnego charakteru odróżniającego w odniesieniu do rozpatrywanych usług.

12 Zgodnie z art. 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia 2017/1001 nie są rejestrowane znaki towarowe, które pozbawione są jakiegokolwiek odróżniającego charakteru. Na podstawie art. 7 ust. 2 tego rozporządzenia jego art. 7 ust. 1 stosuje się bez względu na fakt, że podstawy odmowy rejestracji istnieją tylko w części Unii Europejskiej.

13 Odróżniający charakter znaku towarowego w rozumieniu art. 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia 2017/1001 oznacza, iż znak ten pozwala na zidentyfikowanie towaru, dla którego wnosi się o rejestrację, jako pochodzącego z określonego przedsiębiorstwa i tym samym na odróżnienie tego towaru od towarów pochodzących z innych przedsiębiorstw (zob. wyrok z dnia 21 stycznia 2010 r., Audi/OHIM, C-398/08 P, EU:C:2010:29, pkt 33 i przytoczone tam orzecznictwo).

14 Odróżniający charakter znaku towarowego w rozumieniu art. 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia 2017/1001 należy oceniać, po pierwsze, w stosunku do towarów lub usług, dla których znak towarowy został zgłoszony, a po drugie, z uwzględnieniem sposobu postrzegania go przez właściwy krąg odbiorców (zob. wyrok z dnia 29 kwietnia 2004 r., Henkel/OHIM, C-456/01 P i C-457/01 P, EU:C:2004:258, pkt 35 i przytoczone tam orzecznictwo).

15 Domniemywa się, że oznaczenia pozbawione charakteru odróżniającego, o których mowa w art. 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia 2017/1001, nie są w stanie pełnić podstawowej funkcji znaku towarowego, jaką jest wskazywanie pochodzenia handlowego danego towaru lub danej usługi, aby w ten sposób umożliwić konsumentowi nabywającemu ten towar lub tę usługę dokonanie przy późniejszym zakupie takiego samego wyboru, jeśli doświadczenie okazało się pozytywne, lub dokonanie odmiennego wyboru, jeśli było ono negatywne [zob. wyrok z dnia 28 czerwca 2017 r., Colgate-Palmolive/EUIPO (AROMASENSATIONS), T-479/16, niepublikowany, EU:T:2017:441, pkt 16 i przytoczone tam orzecznictwo].

16 Rejestracja znaków towarowych składających się z oznaczeń lub ze wskazówek, które są ponadto używane jako slogany reklamowe, oznaczenia dotyczące jakości lub wyrażenia zachęcające do zakupu towarów lub usług oznaczonych tymi znakami, nie jest wykluczona ze względu na tego rodzaju użycie [zob. wyrok z dnia 17 stycznia 2024 r., Ilovepdf/EUIPO (ILOVEPDF), T-60/23, niepublikowany, EU:T:2024:9, pkt 37 i przytoczone tam orzecznictwo]. W celu dokonania oceny charakteru odróżniającego takich znaków towarowych nie należy stosować do nich kryteriów bardziej rygorystycznych niż kryteria mające zastosowanie do innych oznaczeń (zob. wyrok z dnia 21 stycznia 2010 r., Audi/OHIM, C-398/08 P, EU:C:2010:29, pkt 36 i przytoczone tam orzecznictwo).

17 Z orzecznictwa wynika również, że o ile wszystkie znaki towarowe składające się z oznaczeń lub ze wskazówek, które są ponadto używane jako slogany reklamowe, wskazówki dotyczące jakości lub wyrażenia zachęcające do zakupu towarów lub usług oznaczonych tymi znakami towarowymi, z definicji przekazują – w większym lub mniejszym stopniu – obiektywny komunikat, jakkolwiek prosty by on nie był, o tyle mogą one jednak wskazywać konsumentowi pochodzenie handlowe danych towarów lub usług. Może tak być w szczególności w przypadku, gdy znaki te mogą mieć kilka znaczeń, stanowić grę słów lub być postrzegane jako fantazyjne, zaskakujące i nieoczekiwane, a tym samym mogą zostać zapamiętane, wobec czego nie ograniczają się do zwykłego przekazu reklamowego, lecz mają pewną oryginalność lub wyrazistość, wymagają minimalnego wysiłku interpretacyjnego lub uruchamiają proces poznawczy u zainteresowanego kręgu odbiorców [zob. wyrok z dnia 13 listopada 2024 r., DDCF/EUIPO (SUSTAINABLE BY DESIGN), T-3/24, niepublikowany, EU:T:2024:811, pkt 16 i przytoczone tam orzecznictwo].

18 W świetle powyższych rozważań należy właśnie zbadać, czy – jak twierdzi skarżąca – Izba Odwoławcza naruszyła art. 7 ust. 1 lit. b) w związku z art. 7 ust. 2 rozporządzenia 2017/1001, gdy stwierdziła, że zgłoszony znak towarowy jest pozbawiony samoistnego charakteru odróżniającego w odniesieniu do rozpatrywanych usług.

W przedmiocie właściwego kręgu odbiorców

19 Izba Odwoławcza wskazała, że rozpatrywane usługi są przeznaczone dla ogółu odbiorców o średnim poziomie uwagi oraz dla profesjonalistów, których poziom uwagi jest wyższy od przeciętnego (pkt 24, 25 zaskarżonej decyzji). Wskazała ona również, że zgłoszony znak towarowy składa się ze słów angielskich i słowa fińskiego, i po stwierdzeniu, że w niektórych państwach członkowskich, w szczególności w Finlandii, język angielski jest powszechnie rozumiany, uznała ona, że jej ocena będzie dotyczyła fińskojęzycznej części właściwego kręgu odbiorców, która zrozumie znaczenie wszystkich elementów zgłoszonego znaku towarowego (pkt 27 zaskarżonej decyzji).

20 Należy potwierdzić te oceny Izby Odwoławczej, których zresztą skarżąca nie zakwestionowała.

W przedmiocie oceny charakteru odróżniającego zgłoszonego znaku towarowego

21 Przede wszystkim Izba Odwoławcza wskazała, że zgłoszony znak towarowy składa się z angielskich elementów słownych „for”, „better” i „gaming”, a także z oddzielonego myślnikiem fińskiego elementu słownego „veikkaus” (pkt 28 zaskarżonej decyzji). Co się tyczy znaczenia tych elementów słownych, odesłała ona do definicji zaczerpniętych ze słowników przedstawionych przez eksperta i stwierdziła, że nie zostały one zakwestionowane przez skarżącą. Wskazała ona ponadto, że skarżąca nie podważa przyjętego przez eksperta znaczenia wyrażenia „for better gaming”, a mianowicie „dla lepszej gry hazardowej” (pkt 29 zaskarżonej decyzji).

22 Następnie Izba Odwoławcza zbadała twierdzenie skarżącej, zgodnie z którym zgłoszony znak towarowy, rozpatrywany jako całość, ma charakter odróżniający ze względu na charakter odróżniający słowa „veikkaus” dla odbiorców fińskojęzycznych, które to słowo w odczuciu tych odbiorców straciło swoje pierwotne znaczenie, a mianowicie „zakład” lub „gra prognostyczna”, i obecnie jest konkretnie kojarzone z przedsiębiorstwem skarżącej i jej usługami oraz postrzegane jako wskazanie ich pochodzenia (pkt 30 zaskarżonej decyzji).

23 W tym względzie Izba Odwoławcza uznała, że może ocenić zgłoszony znak towarowy i zawarte w nim słowo „veikkaus” wyłącznie pod kątem ich samoistnego charakteru odróżniającego, ponieważ argument skarżącej dotyczący uzyskania przez ten znak charakteru odróżniającego w następstwie używania został podniesiony posiłkowo (pkt 31 zaskarżonej decyzji). Stwierdziła ona w szczególności, że przedstawione przez skarżącą dowody nie dostarczają żadnej wskazówki co do samoistnego charakteru odróżniającego zgłoszonego znaku towarowego lub słowa „veikkaus” (pkt 31 zaskarżonej decyzji). Uznała ona również, że okoliczność, iż znaki towarowe zawierające to słowo uzyskały charakter odróżniający w następstwie używania, nie świadczy o tym, że zgłoszony znak towarowy ma samoistny charakter odróżniający (pkt 31 zaskarżonej decyzji).

24 Ponadto Izba Odwoławcza stwierdziła, że słowo „veikkaus” ma w dziedzinie gier hazardowych znaczenie odsyłające do zakładów i gier prognostycznych, w związku z czym odbiorcy fińskojęzyczni będą postrzegać zgłoszony znak towarowy jako oznaczający „dla lepszej gry

hazardowej – zakłady, gry prognostyczne” (pkt 32 zaskarżonej decyzji). Oddzielenie części angielskiej i fińskiej tego znaku towarowego za pomocą myślnika nie nadaje temu znakowi innego znaczenia ani w inny sposób nie wpływa na jego zrozumiałość dla wspomnianego kręgu odbiorców (pkt 32 zaskarżonej decyzji).

25 Izba Odwoławcza uznała również, że w odniesieniu do usług związanych z grami hazardowymi i zakładami zgłoszony znak towarowy nie jest ani dwuznaczny, ani oryginalny, ani nie zawiera żadnego elementu lub cechy, które mogłyby wywołać w odczuciu właściwego kręgu odbiorców proces poznawczy lub wymagać wysiłku interpretacyjnego. Ma on natychmiast zrozumiałe znaczenie i oczywisty związek z rozpatrywanymi usługami. Przekazuje on odbiorcom fińskojęzycznym jednoznaczny komunikat reklamowy podkreślający pozytywne cechy tych usług. W konsekwencji odbiorcy ci postrzegaliby zgłoszony znak towarowy przede wszystkim jako sformułowanie reklamowe, a nie jako wskazanie pochodzenia handlowego wspomnianych usług (pkt 33, 34, 36 zaskarżonej decyzji).

26 Wreszcie, Izba Odwoławcza wskazała, że uwzględnienie przywołanych przez skarżącą wcześniejszych rejestracji unijnych i fińskich znaków towarowych nie może prowadzić do odmiennej oceny (pkt 39–45 zaskarżonej decyzji).

27 Skarżąca zarzuca Izbie Odwoławczej, że ta ograniczyła się do uwzględnienia znaczenia słowa „veikkaus” w potocznym języku fińskim, co doprowadziło do błędnej oceny samoistnego charakteru odróżniającego zgłoszonego znaku towarowego rozpatrywanego jako całość. Podnosi ona, że słowo to jest już postrzegane przez odbiorców fińskich nie w jego pierwotnym znaczeniu, lecz jako oznaczające konkretnie jej przedsiębiorstwo oraz pochodzenie oferowanych przez nią usług, w związku z czym jego obecność w zgłoszonym znaku towarowym nadaje mu samoistny charakter odróżniający. Wspomniane słowo odpowiada bowiem jego nazwie handlowej oraz jego głównemu znakowi towarowemu, który uzyskał charakter odróżniający w następstwie długotrwałego używania i cieszy się w Finlandii dużą popularnością, a nawet renomą. Na poparcie swoich twierdzeń powołuje się ona na wpis oznaczenia VEIKKAUS do rejestru znaków towarowych cieszących się renomą w Finlandii, na rejestrację, na podstawie uzyskanego w następstwie używania charakteru odróżniającego, dwóch wcześniejszych unijnych znaków towarowych i fińskiego znaku towarowego tworzonych przez to oznaczenie, a także na istnienie rodziny znaków towarowych obejmującej również wspomniane oznaczenie.

28 Skarżąca podkreśla w tym kontekście, że znak towarowy, który uzyskał charakter odróżniający w następstwie używania, powinien korzystać z takiej samej ochrony jak znak towarowy mający samoistny charakter odróżniający. Uważa ona, że ze względu na to, iż oznaczenie VEIKKAUS uzyskało charakter odróżniający w następstwie używania w odniesieniu do towarów i usług w dziedzinie gier hazardowych jeszcze przed datą dokonania zgłoszenia do rejestracji zgłoszonego znaku towarowego, należy stwierdzić, bez konieczności dokonywania nowej oceny, że stanowi ono element o charakterze odróżniającym całego zgłoszonego znaku towarowego, i należy traktować je w taki sam sposób jak każdy inny element wykazujący samoistny charakter odróżniający.

29 Ponadto skarżąca utrzymuje, że zgłoszony znak towarowy nie może być traktowany jako zwykła formuła reklamowa. Wskazuje ona, że znak ten składa się z dwóch elementów, a mianowicie ze sloganu „for better gaming” związanego myślnikiem z głównym znakiem towarowym VEIKKAUS, który ma charakter odróżniający i dzięki któremu zgłoszony znak towarowy, rozpatrywany jako całość, wyraźnie spełnia podstawową funkcję znaku towarowego. Podkreśla ona ponadto, że w zgłoszonym znaku towarowym główny znak towarowy VEIKKAUS jest

przedstawiany w sposób niezależny, gdyż jest oddzielony od sloganu myślnikiem. Zgłoszony znak towarowy nie tworzy zatem pod względem gramatycznym „całości", w której słowo „veikkaus" pojawia się zgodnie z jego pierwotnym znaczeniem w języku fińskim. Skarżąca przytacza przykłady unijnych znaków towarowych i fińskich znaków towarowych łączących główny znak towarowy przedsiębiorstwa, oddzielony myślnikiem, ze sloganem, takie jak PAULIG – THIS CUP COUNTS, ASSA ABLOY – CREDENTIALS AS A SERVICE, TEFEL – KUN RAPEUS RATKAISE i BALLERINA – TÄYTETTÄ TULVILLAAN, i dodaje, że właściwy krąg odbiorców jest przyzwyczajony do napotykania takich kombinacji na rynku i od razu rozumie, że służą one do oznaczania pochodzenia handlowego danych towarów lub usług.

30 Skarżąca powołuje się również na fakt, że jest właścicielem dwóch fińskich znaków towarowych, PAREMMAN PELIN PUOLESTA – VEIKKAUS i VEIKKAUS – ILOA ELÄMÄÄN, skonstruowanych w sposób analogiczny do zgłoszonego znaku towarowego, z których pierwszy obejmuje ponadto te same usługi co rozpatrywane. Fiński urząd własności przemysłowej uznał, że znaki te, rozpatrywane jako całość, mają samoistny charakter odróżniający. Izba Odwoławcza EUIPO nie uwzględniła ich jednak należycie.

31 EUIPO kwestionuje argumenty skarżącej.

32 Na wstępie należy zauważyć, że skarżąca podniosła jedynie pomocniczo, iż zgłoszony znak towarowy uzyskał charakter odróżniający w następstwie używania w rozumieniu art. 7 ust. 3 rozporządzenia 2017/1001, w związku z czym w braku decyzji eksperta w tym względzie kwestia ta nie została zbadana przez Izbę Odwoławczą. Strony są zgodne co do tego, że główna kwestia podniesiona w niniejszej sprawie polega na znaczeniu, jakie w danym przypadku należy przypisać – w ramach oceny samoistnego charakteru odróżniającego, w rozumieniu art. 7 ust. 1 lit. b) tego rozporządzenia, zgłoszonego znaku towarowego rozpatrywanego jako całość – okoliczności, że zawarty w nim element słowny „veikkaus" został wcześniej zarejestrowany jako znak towarowy na podstawie charakteru odróżniającego uzyskanego w następstwie używania.

33 W pierwszej kolejności należy potwierdzić ocenę Izby Odwoławczej, zgodnie z którą w znaczeniu literalnym zgłoszony znak towarowy będzie rozumiany przez odbiorców fińskojęzycznych jako oznaczający w dziedzinie gier hazardowych „dla lepszej gry hazardowej – zakłady, gry prognostyczne". Ocena ta znajduje bowiem potwierdzenie w definicjach zaczerpniętych ze słowników przytoczonych w pkt 2 zaskarżonej decyzji i niezakwestionowanych przez skarżącą, z których wynika w szczególności, że fińskie słowo „veikkaus" odnosi się do zakładów i gier prognostycznych.

34 Podobnie jak Izba Odwoławcza należy stwierdzić, że oddzielenie za pomocą myślnika pierwszej części zgłoszonego znaku towarowego, składającej się z angielskiej grupy słów „for better gaming", od drugiej części tego znaku towarowego, składającej się z fińskiego słowa „veikkaus", nie wystarcza samo w sobie do nadania wspomnianemu znakowi towarowemu innego znaczenia niż to, które wynika z jego znaczenia literalnego, o którym mowa w pkt 33 powyżej, ani do zmiany jego zrozumiałości dla odbiorców fińskojęzycznych.

35 W drugiej kolejności skarżąca nie może zarzucać Izbie Odwoławczej, że ta uwzględniła znaczenie literalne słowa „veikkaus" w języku fińskim, przypomniane w pkt 33 powyżej, i na tej podstawie doszła do wniosku, że zgłoszony znak towarowy, rozpatrywany jako całość, jest pozbawiony samoistnego charakteru odróżniającego w rozumieniu art. 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia 2017/1001.

36 W szczególności Sąd nie może uwzględnić tezy skarżącej, zgodnie z którą Izba Odwoławcza powinna była uznać, że obecność elementu słownego „veikkaus” w zgłoszonym znaku towarowym nadaje temu znakowi, rozpatrywanemu jako całość, samoistny charakter odróżniający z tego tylko powodu, że element ten stanowi wcześniejszy znak towarowy zarejestrowany na podstawie charakteru odróżniającego uzyskanego w następstwie używania, który to znak cieszy się znaczną popularnością w Finlandii.

37 W tym względzie należy przypomnieć, że struktura art. 7 rozporządzenia 2017/1001 wprowadza wyraźne rozróżnienie między z jednej strony samoistnymi cechami oznaczenia a z drugiej strony jego cechami uzyskanymi w następstwie używania na rynku. Artykuł 7 ust. 1 lit. b) wspomnianego rozporządzenia dotyczy samoistnego charakteru odróżniającego oznaczenia, podczas gdy art. 7 ust. 3 reguluje charakter odróżniający uzyskany w następstwie używania. Faktyczne używanie oznaczenia, o którego rejestrację wniesiono, i jego renomę należy oceniać dopiero w ramach stosowania art. 7 ust. 3 rozporządzenia 2017/1001 [zob. wyrok z dnia 30 marca 2022 r., Daimler/EUIPO (Przedstawienie trójramiennych gwiazdek na czarnym tle I), T-277/21, niepublikowany, EU:T:2022:194, pkt 25 i przytoczone tam orzecznictwo].

38 A zatem zgodnie z utrwalonym orzecznictwem faktyczne używanie znaku towarowego, o którego rejestrację wniesiono, nie może mieć żadnego wpływu na samoistny charakter odróżniający tego znaku, który należy oceniać wyłącznie w świetle jego przedstawienia przedłożonego wraz ze zgłoszeniem do rejestracji [zob. wyrok z dnia 2 marca 2022 r., Distintiva Solutions/EUIPO – Makeblock (Makeblock), T-86/21, niepublikowany, EU:T:2022:107, pkt 73 i przytoczone tam orzecznictwo].

39 Zasada ta ma zastosowanie również wtedy, gdy powołano się nie na faktyczne używanie zgłoszonego znaku towarowego jako całości, lecz na używanie tworzącego go elementu.

40 I tak, w sprawie, w której zapadł wyrok z dnia 30 marca 2022 r., Przedstawienie trójramiennych gwiazdek na czarnym tle I (T-277/21, niepublikowany, EU:T:2022:194), Sąd orzekał w przedmiocie tego, czy oznaczenie przedstawiające motyw składający się z powtarzających się elementów w kształcie trójramiennych gwiazdek koloru białego, rozmieszczonych w ramce na czarnym tle, posiada samoistny charakter odróżniający w rozumieniu art. 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia 2017/1001. Na poparcie odwołania strona skarżąca podniosła w szczególności, że Izba Odwoławcza naruszyła prawo, gdy nie uwzględniła „popularności” nabytej przez inny znak towarowy, którego strona skarżąca była właścicielem, a którego elementy charakterystyczne zostały powtórzone w spornym oznaczeniu, ponieważ przedstawiał on „trójramienną gwiazdkę w pierścieniu”. W pkt 26 tego wyroku Sąd orzekł, że „[strona skarżąca] nie może skutecznie powoływać się ani na faktyczne i konkretne używanie zgłoszonego znaku towarowego, ani na popularność innego znaku towarowego, odrębnego od zgłoszonego znaku towarowego”.

41 Podobnie w sprawie, w której zapadł wyrok z dnia 13 marca 2024 r., Quality First/EUIPO (MORE-BIOTIC) (T-243/23, niepublikowany, EU:T:2024:162), Sąd rozpatrzył skargę na decyzję Izby Odwoławczej odmawiającą rejestracji oznaczenia słownego MORE-BIOTIC ze względu na to, że było ono pozbawione samoistnego charakteru odróżniającego w rozumieniu art. 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia 2017/1001. W pkt 44 tego wyroku Sąd oddalił argument skarżącej, zgodnie z którym „jej towary sprzedawane pod oznaczeniem MORE są coraz bardziej znane na rynku”, i wskazał, że poprzez ten argument „odnosi się ona w istocie do faktycznego używania zgłoszonego znaku towarowego”.

42 Skoro, jak w niniejszym wypadku, strona skarżąca powołuje się na samoistny charakter odróżniający zgłoszonego znaku, mimo analizy przeprowadzonej przez EUIPO, to do niej należy przedstawienie konkretnych i potwierdzonych danych wykazujących, że ów znak towarowy ma samoistny charakter odróżniający [zob. wyrok z dnia 3 lipca 2013 r., Airbus/OHIM (NEO), T-236/12, EU:T:2013:343, pkt 62 i przytoczone tam orzecznictwo].

43 Aby przyczynić się do wykazania charakteru odróżniającego znaku towarowego w rozumieniu art. 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia 2017/1001, dowody te winny wskazywać, że konsumenci nie mieli potrzeby zaznajamiania się ze znakiem towarowym poprzez jego używanie, ale że pozwolił on w sposób natychmiastowy i bezpośredni na odróżnienie towarów i usług nim opatrzonych od towarów i usług konkurentów (wyrok z dnia 7 października 2004 r., Mag Instrument/OHIM, C-136/02 P, EU:C:2004:592, pkt 50).

44 Tymczasem w niniejszej sprawie skarżąca nie wykazała, że zgłoszony znak towarowy posiada samoistny charakter odróżniający w rozumieniu art. 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia 2017/1001. Cała jej argumentacja opiera się na okoliczności, że element słowny „veikkaus” uzyskał charakter odróżniający w następstwie kontaktu właściwego kręgu odbiorców z tym elementem w ramach jej działalności handlowej. W ten sposób nie stara się ona wykazać, że wspomniany element, a tym bardziej zgłoszony znak towarowy rozważany jako całość są postrzegane jako odróżniające ze względu na ich własne samoistne cechy, niezależnie od jakiegokolwiek wcześniejszego używania na rynku.

45 W tym kontekście należy potwierdzić zawartą w pkt 31 zaskarżonej decyzji ocenę Izby Odwoławczej, zgodnie z którą dowody przedstawione przez skarżącą w toku postępowania przed EUIPO i dotyczące w szczególności zakresu jej działalności handlowej, jej obrotu i wyników nie dostarczają żadnej informacji na temat samoistnego charakteru odróżniającego zgłoszonego znaku towarowego lub elementu słownego „veikkaus”. Ponadto skarżąca sama przyznaje w skardze, że przedstawione przez nią dowody nie mają na celu wykazania, że ten element słowny posiada samoistny charakter odróżniający. Nie przedstawiła ona również dowodu, takiego jak fragment ze słownika, pozwalającego na ustalenie, że słowo „veikkaus” odnosi się w samym swoim znaczeniu do jej przedsiębiorstwa, ani dowodu wykazującego, że słowo to nie będzie już używane w języku potocznym do opisania zakładów i gier prognostycznych.

46 Jak słusznie podnosi EUIPO, przyjęcie tezy skarżącej oznaczałoby na płaszczyźnie metodologicznej pominięcie podstawowego rozróżnienia dokonanego w rozporządzeniu 2017/1001 między oceną samoistnego charakteru odróżniającego, o którym mowa w art. 7 ust. 1 lit. b) tego rozporządzenia, a oceną charakteru odróżniającego uzyskanego w następstwie używania, o którym mowa w jego art. 7 ust. 3. Przyjęcie tej tezy prowadziłoby bowiem do uznania, że aby element słowny mógł zostać uznany za samoistnie odróżniający, wystarczy, by uzyskał on charakter odróżniający w następstwie używania i został powtórzony w znaku złożonym z kilku elementów, o których rejestrację wniesiono.

47 Skarżąca nie może w niniejszym kontekście skutecznie powoływać się na zasadę, zgodnie z którą znak towarowy, który uzyskał charakter odróżniający w następstwie używania w rozumieniu art. 7 ust. 3 rozporządzenia 2017/1001, powinien korzystać z tego samego poziomu ochrony co znak towarowy mający samoistny charakter odróżniający w rozumieniu art. 7 ust. 1 lit. b) tego rozporządzenia. Jak bowiem słusznie zauważa EUIPO, zasada ta dotyczy wyłącznie ochrony przyznanej już zarejestrowanym znakom towarowym, a nie warunków badania przed rejestracją znaku towarowego.

48 Argument skarżącej oparty na okoliczności, że jest ona właścicielem rodziny znaków towarowych zawierających element słowny „veikkaus”, jest również pozbawiony znaczenia. W tym względzie zgodnie z orzecznictwem pojęcie rodziny znaków towarowych należy nie do bezwzględnych podstaw odmowy rejestracji, lecz wyłącznie do względnych podstaw odmowy rejestracji, w związku z czym Izba Odwoławcza powinna była ocenić charakter odróżniający zgłoszonego znaku towarowego w świetle jego własnych cech, bez uwzględnienia pozostałych rzekomo podobnych znaków towarowych, których właścicielem była skarżąca [zob. wyrok z dnia 24 września 2025 r., Quality First/EUIPO (CRAVE NO MORE), T-33/25, niepublikowany, EU:T:2025:886, pkt 31 i przytoczone tam orzecznictwo].

49 Z całości powyższych rozważań wynika, że Izba Odwoławcza słusznie uwzględniła literalne znaczenie zgłoszonego znaku towarowego, rozumianego przez właściwy krąg odbiorców fińskojęzycznych jako oznaczające „dla lepszej gry losowej – zakłady, gra prognostyczna”, dla dokonania oceny, czy znak ten ma samoistny charakter odróżniający.

50 W celu podważenia oceny Izby Odwoławczej, zgodnie z którą na podstawie tego znaczenia zgłoszony znak towarowy wykazuje dla właściwego kręgu odbiorców fińskojęzycznych bezpośredni związek z rozpatrywanymi usługami i jest przez niego postrzegany jako przekaz reklamowy wskazujący pozytywne cechy tych usług, a nie jako wskazanie ich pochodzenia handlowego, skarżąca podnosi w istocie dwa argumenty, które nie mogą zostać uwzględnione.

51 Po pierwsze, skarżąca utrzymuje, że zgłoszony znak towarowy nie stanowi sloganu „używanego w oderwaniu”, lecz wynika z połączenia sloganu, a mianowicie „for better gaming”, z elementem słownym „veikkaus”, który stanowi jej główny znak towarowy i ma charakter odróżniający, w związku z czym zgłoszony znak towarowy, rozpatrywany jako całość, nie jest postrzegany jako zwykłe sformułowanie reklamowe. Jednakże twierdzenie to stanowi jedynie powtórzenie argumentów podniesionych wcześniej przez skarżącą i już odrzuconych.

52 Wbrew temu, co twierdzi skarżąca, użycie myślnika między wyrażeniem „for better gaming” a elementem słownym „veikkaus” w żaden sposób nie wyklucza, że zgłoszony znak towarowy może być postrzegany przez odbiorców fińskojęzycznych jako przekaz reklamowy dotyczący rozpatrywanych usług. Jak bowiem stwierdzono powyżej, element słowny „veikkaus”, rozumiany w jego literalnym znaczeniu po fińsku, odsyła do pojęcia, które łączy się w sposób całkowicie spójny z wyrażeniem, które go poprzedza, w związku z czym zgłoszony znak towarowy tworzy dla tych odbiorców logiczną całość zawierającą taki przekaz.

53 Po drugie, jeśli chodzi o przywołane przez skarżącą przykłady unijnych i fińskich znaków towarowych, łączące główny znak towarowy przedsiębiorstwa ze sloganem za pomocą myślnika (zob. pkt 29 powyżej), należy stwierdzić, że skarżąca powołuje się na podobieństwo o charakterze strukturalnym między przywołanymi przez siebie znakami towarowymi a zgłoszonym znakiem towarowym. Jednakże takie podobieństwo nie może wystarczyć do wykazania, że zgłoszony znak towarowy ma samoistny charakter odróżniający, ponieważ oceny tej należy dokonać w świetle cech charakterystycznych danego oznaczenia. Tymczasem argumentacja skarżącej nadal opiera się na błędnym założeniu, zgodnie z którym zawarcie w zgłoszonym znaku towarowym elementu słownego „veikkaus”, odpowiadającego jej głównemu znakowi towarowemu, który uzyskał charakter odróżniający w następstwie używania, wystarczy do nadania zgłoszonemu znakowi towarowemu rozpatrywanemu jako całość samoistnego charakteru odróżniającego.

54 W trzeciej kolejności, co się tyczy argumentu skarżącej dotyczącego jej wcześniejszych znaków towarowych zarejestrowanych w Finlandii, PAREMMAN PELIN PUOLESTA – VEIKKAUS i VEIKKAUS – ILOA ELÄMÄÄN, należy przypomnieć, że system znaków towarowych Unii Europejskiej jest systemem autonomicznym, na który składa się zbiór przepisów i który realizuje specyficzne dla niego cele, a jego stosowanie jest niezależne od wszelkich systemów krajowych (zob. wyrok z dnia 6 września 2018 r., Bundesverband Souvenir – Geschenke – Ehrenpreise/EUIPO, C-488/16 P, EU:C:2018:673, pkt 72 i przytoczone tam orzecznictwo). W konsekwencji zdolność rejestracyjna oznaczenia jako unijnego znaku towarowego powinna być oceniana wyłącznie na podstawie właściwych przepisów prawa Unii. EUIPO i, w danym wypadku, sąd Unii nie są związane wydaną w państwie członkowskim czy też w państwie trzecim decyzją, która potwierdza możliwość rejestracji tego oznaczenia jako krajowego znaku towarowego [zob. wyrok z dnia 11 maja 2010 r., Abadía Retuerta/OHIM (CUVÉE PALOMAR), T-237/08, EU:T:2010:185, pkt 137 i przytoczone tam orzecznictwo]. Jest tak nawet wówczas, gdy taka decyzja została podjęta w państwie należącym do strefy językowej, w której dane oznaczenie słowne znajduje swoje źródło [zob. wyrok z dnia 14 czerwca 2007 r., Europig/OHIM (EUROPIG), T-207/06, EU:T:2007:179, pkt 42 i przytoczone tam orzecznictwo].

55 Biorąc pod uwagę całość powyższych rozważań, Izba Odwoławcza słusznie stwierdziła brak jakiegokolwiek charakteru odróżniającego zgłoszonego znaku towarowego w rozumieniu art. 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia 2017/1001.

56 Z powyższego wynika, że jedyny zarzut należy oddalić jako bezzasadny, a co za tym idzie, należy oddalić i skargę.

W przedmiocie kosztów

57 Zgodnie z art. 134 § 1 regulaminu postępowania przed Sądem kosztami zostaje obciążona, na żądanie strony przeciwnej, strona przegrywająca sprawę.

58 Chociaż skarżąca przegrała sprawę, EUIPO wniosło o obciążenie skarżącej kosztami postępowania jedynie w przypadku przeprowadzenia rozprawy. Wobec nieprzeprowadzenia rozprawy należy postanowić, że każda ze stron pokrywa własne koszty.

Z powyższych względów

SĄD (siódma izba)

orzeka, co następuje:

1) Skarga zostaje oddalona.

2) Każda ze stron pokrywa własne koszty.

Kecsmár Madise Nihoul

Wyrok ogłoszono na posiedzeniu jawnym w Luksemburgu w dniu 1 lipca 2026 r.

Podpisy